

Háttal a falnak döntesz, testeddel pedig hozzám simulsz. Ajkaid követelőzően tapadnak az enyémre, miközben egyik kezeddal a belső combomtól elindulva, végigsimítasz a hasamon és melleimnél időzöl el egy pillanatra. Mélyen szívom be a parfümöd illatát, míg a nyakamat csókjaiddal borítod el.

A minket körülvevő sötétséget és csöndet egyedül a torkomból feltörő, visszatartathatlan, halk nyögéseim törik meg. A vágyakozásunk emészt fel minket. Az egymás iránt érzett szenvedély. Hozzád simulok, meglazítom a nyakkendőd, majd az inged alá nyúlva magamhoz húzlak és körmöm a hátadba mélyesztem. Ma éjjel elveszünk egymásban, az egymás iránt táplált imádatunkban és gyűlöletünkben.

Kinyitom a szemem, hogy a szemedbe pillantva megtaláljam önmagam. Mert egyek vagyunk. És ma éjjel a tiéd leszek.

Körbepillantok az üres szobában. A lihegéseim hangjai verődnek vissza a falakról, ahol hűlt helyed sem látni. A résnyire nyitva lévő ajtón át beszűrődő fényben, elveszve érzem magam. A távolodó lépteid hangját vélem hallani. Elmész. Már megint magamra hagysz.

Lekuporodom a fal mellé, lábaimat felhúzzom és átfogom kezeimmel mellkasom, megpróbálva ezzel megakadályozni a szétesésem. Tudom, hogy itt voltál. Itt kellett, hogy legyél, hiszen éreztelek, éreztem a forró leheleted a nyakamon, az érintésed a bőrömmön és égető csókjaid. Mélyeket lélegzek, hogy kitisztuljon a fejem. Zsebemből előveszem a telefonomat. Egy üzenet. Te írtál, hogy nem tudsz ma eljönni és, hogy sajnálod.

Nem voltál itt. Csak a képzeletem játszik velem.

Felállok, kezemmel megpróbálom összezilált hajamat rendezni és felcsúszott szoknyám is visszaigazítom. Semmi gond. Vissza lemegyek az emberek közé, mintha mi sem történt volna. De hiszen nem is történt. Kínomban felnevetek és elindulok az ajtó felé.

A szoba másik felében valami leesik a padlóra. Én megtorpanok, és hátra pillantok a vállam fölött. Van ott valaki. És engem néz. Felé fordulok. A félhomály miatt nem tudom kivenni az arca vonalait. Felé lépek egyet és ő követi a mozdulatomat. Megállok, és jobban szemügyre veszem.

Amit látok az arcán, az a meggyötörtség. A vállai előre esnek, a fejét oldalra döntve néz engem. A haja csapzott, ruhája igénytelen, a szoknyája fél oldalt fel van húzódva és egyik melltartópántja is a válláról lecsúszva lóg.

Mit keres itt? Az én szobámban. Nem is ismerem. Habár ismerősnek tűnik, de túl sötét van hozzá, hogy láthassam az arcát.

- Ki vagy te? - suttogva kérdezem.

- Ki vagy te? - kérdezi. Miért kérdez vissza? Ezt nem értem. Lehet, hogy fél tőlem. Igen, biztos ez a válasz. Csak fél.

- Hanna vagyok. És te?

Nem válaszol, csak néz rám továbbra is.

- Mit csinálsz itt? - próbálom újra beszélgetésre bírni.

- Nevetséges, amit csinálsz. Hát nem veszed észre, ami körülötted folyik? - suttogja rekedt hangján.

- Miről beszélsz?

- Azt hiszed, hogy fontos vagy neki. Pedig egyáltalán nem. Arra sem vagy méltó, hogy telefonon közölje veled, hogy még egy találkozót lemondott. De te képelepsz. Azt hiszed, itt van veled. Hogy kellesz neki. De nem. Könnyebb elmenekülnöd a saját világodba a rohadt

valóság elől. Menekülsz. Mert gyáva vagy.

- Miről beszélsz? - nem értem őt. Miért mond ilyeneket? A barátomról beszél. Hazudik. Ez nem igaz. Egyáltalán nem igaz. Érdeklém őt. És tudom, hogy itt volt most is.

- Csak képzelődsz. És nézd, mit művelsz! Energiát és pénzt fektetsz abba, hogy a munkatársaidnak bulit rendezz a saját otthonodban. És miért? Hogy megpróbáld magad elfogadtatni velük. Mert nem elég az, hogy jól végzed a munkád, neked kell azért is küzdened, hogy egy minimális szintű tiszteletet kiérdemelj tőlük. Mondjuk úgy, hogy alkohollal és étellel próbálsz ezt megvenni. De hát mégis ki hibáztatna ezért téged?

Minden egyes szava ízig hatolt. Az ajtó felé pillantottam és hallani véltem a földszintről felszűrődő buli hangjait, a zenét, az alkohol áztatta hangos nevetéseket.

- Én nem hibáztatlak. Ilyenné váltál. El akarod magad fogadtatni a társadalommal. - miközben beszélt leült, és leemelt a mellette lévő dohányzó asztalról egy jointot. Ajkai közé tette, meggyújtotta. A füst körülölelte a félhomályba burkolózó alakját és érezni véltem a semmi mással össze nem keverhető jellegzetes illatot, majd rám nézett. - Látod? Ha ők is csinálják, te miért ne csinálnád? - kérdezte és a kezemre mutatott.

Odanéztem. Az én kezemben volt a joint. Én gyújtottam rá. Megint.

Elyomtam, és az asztalról felvettem a tulipánokkal teli vázát és felé hajítottam. A tükör ezer kis szilánkdarabbá tört össze, beborítva a szobát.

- Csak képzelődöm, csak képzelődöm, ezek csak hangok, el fognak tűnni. - behunyt szemmel a fejem fogtam és tudtam, hogy most már mindennek vége. Nincs itt senki, nem is volt és nem is lesz. Odalent tart a bulim és ennyi az egész.

Kinyitottam a szemem és körbenéztem a félhomályban lévő szobában. A tükör darabjai mindent beborítanak. Az elnyomott jointom ott hevert a dohányzó asztalon, néhány másik csikk mellett, letről pedig újabb nevetések hallatszanak. fel. (itt kellene befejezni nd.)

A társadalom. A drogok. Az elfogadás. A hangok. A fejemben. A hangok a fejemben. El fognak tűnni. Nem kell. Ezt nem csinálom. Végeztem a kibaszott elfogadási kényszeremmel.

A lépcsőn felfelé lépdelő lépések hangját hallom, és valaki a nevem kiabálja.

Kérdezd meg, hogy miért? Majd a hangok válaszolnak. Lehet, hogy elmondják, mikor volt az első alkalom, mikor helytelenül mondtam igent. A többi csak jött magától. Lehet, hogy elmondják, hogy nem ilyenek neveltek. Mert meglehet, hogy egykor volt még bennem erkölcs. Lehet, hogy elmondják, hogy mindez csak egy álom. Rögtön felébredek. Lehet, hogy ez lettem én?

Hátrapillantok a vállam felett. Az ajtó kitárul és fényárad be a sötét szobába, az ajtóban pedig egy férfi sziluettjét látom. Fény. Ez lenne az én reményem? Mert, ha a jelenlegi közösségem el is hagy, a kibaszott remény, majd mindig mögöttem áll és noszogat, hogy menjek tovább. Majd lesz egy cél, amiért küzdhetek. Mert mindig van jobb. Mindig van miért küzdeni. Vagy kiért. Ha nem is másért, akkor majd magamért.